

Navraag bij de collegae hier verschaft mij de meest uiteenlopende wijze van handelen: volledig meedeelen van den naam der ziekte tot het nummer van de lijst van doodsoorzaken.

Gaarne ontving ik licht in deze zaak.

den Helder, 13 Februari 1938.

C. W. BOTTEMA.

Het komt mij voor, dat wij nog steeds, *gelijk de Wet het voorschrijft*, op het aangifteformulier de doodsoorzaak „zoo nauwkeurig mogelijk, doch met inachtneming van het beroepsgeheim” moeten opgeven. Acht men de diagnose „pempfigus” iets, dat onder het beroepsgeheim valt, dan *schrijf* men „chronische huidziekte”.

H. PINKHOF.

JAN DEKKER STICHTING.

Het Bestuur der JAN DEKKER-stichting brengt het volgende ter kennis:

Volgens art. 2 der Statuten is het doel der Stichting:

1°. Steun te verleen en aan Nederlanders en Nederlandsche onderdanen ten dienste van wetenschappelijk onderzoek op het gebied der geneeskunde, die daarvoor naar het oordeel van het Bestuur der Stichting in aanmerking komt;

2°. Geneeskundig werk in Nederland en zijn Koloniën, dat in het algemeen belang ondernomen wordt, te bevorderen.

Zij, die overeenkomstig deze bepaling financiële steun voor hun werk noodig hebben, kunnen hun aanvragen met uitvoerige toelichting vóór 1 April a.s. inzenden bij prof. dr. H. T. DEELMAN, Holbeinstraat 45, Amsterdam Z.

In het Bestuur der Stichting hebben voor de desbetreffende Universiteit de volgende heeren zitting: Prof. dr. J. L. B. ENGELHARD, Groningen; prof. dr. J. VAN DER HOEVE, Leiden; prof. dr. J. BOEKE, Utrecht; prof. dr. C. U. ARIËNS KAPPERS en prof. dr. H. T. DEELMAN, Amsterdam. Genoemde heeren zullen gaarne, zoo gewenscht, bereid zijn nadere inlichtingen te geven. Dr. G. ROYER, Amsterdam, beoordeelt mede de aanvragen uit Indië.

Namens het bestuur der JAN DEKKER Stichting,

Dr. J. C. WENT, *voorzitter*.

Prof. dr. H. T. DEELMAN, *secretaris*.

BEVOLKINGS-STRUCTUUR EN ARBEID DOOR DE GEHUWDE VROUW.

Het in stand houden van een voldoende bezetting van de begaafder lagen der bevolking is in belangrijke mate afhankelijk van het zich omhoog werken van gezinnen uit bescheiden levensomstandigheden. Zoowel in aantal als in energie staat in het algemeen de nakomelingschap der „gearriveerden” ten achter bij die der gezinnen, die nog op weg zijn naar een hooger niveau. Het spontane en vrijwillige van dit omhoog streven, en de groote moeilijkheden die eraan in den weg staan, werken in gunstigen zin selectief. (Dit optimisme stelt zich tegenover de vrees, dat het te allen tijde in de „hogere” lagen waargenomen geringere kindertal contra-selectief zou werken, en een „Verpöbelung” tengevolge zou hebben).

Voor al in de eerste étappes heeft het omhoog strevende gezin het thans niet gemakkelijk. Inspanning van alle krachten ten bate van de opleidingsmogelijkheden der kinderen wordt vereischt. De gezinnen, waar de vrouw de energieke stuwkracht is, leveren zeker niet de slechtste elementen voor een omhoog komende nakomelingschap. Het zijn nu deze laatste gezinnen, die bij aanneming van het wetsontwerp ROMME in belangrijke mate worden geknot in hun mogelijkheden. Vrouwen van meer dan gemiddelde persoonlijkheid zullen in de uren, die haar een werkkring overlaat, ten minste even veel voor haar gezin kunnen zijn als die, wier werkkracht met de thans zooveel vereenvoudigde huishoudelijke werkzaamheden geheel in beslag is genomen.

Het hier bedoelde wetsontwerp gaat daarom een gunstige ontwikkeling van